

S-nekem ott kellett minden kérclemem és könnyörgéseim daczára maradni.

Az öreg urral töltém az éjt! holott mi boldogság várt reám Ágnes mellett, a kedves Ágnes mellett, ki most bizonyosan gyűlöl engem, hogy nem voltam ott az első légyottan!"

Megszomorodott lélekkel lefeküdtem én is. Alig telt jó öt minuta s az én bátyám elkezdett a legkiálthatatlanabb hengen horkolni.

Én az igaz hogy irtózom a horkolástól nagyon de most az egyszer kedves volt az én füleimnek mégis. Legalább elaludt s nem beszélhet többet.

A torony óra éppen háromnegyed tizenegyet ütött.

Boldog Isten! én azt gondoltam kinomban, hogy eddig lesz két óra is éjfél után. Hátha még a keribe vár Ágnes? Nem volt sok gondolkozni való időm, szépen fölkeltem s kiszöktem az öreg szobájából, mégpedig az ablakon!

Egyenesen rohantam szobáuba, tetőtől talpig felöltözködtem. Ugy tetszett nekem, hogy magyarkám még új korában sem állott jobban mint most. Volt a hajkenőcs, szagosviz, szappannak dolga! A többiek kivertek volna, ha látják, hogy milyen pusztulást viszek végbe.

De aludtak mindnyájan, hogy bételjesedjek a költő szava:

Nyugszik föld és ég,
Csak egy pár boldog szerelmes
Vagyon ébren még.

II.

Futottam a kertbe (persze ezt a nélkül is tudja olvasóm, kivált ha még szerelmes volt s imádottjától „légyottat“ is kapott, — ilyenkor nem szoktunk becsületes léptekkel menni, hanem futunk mint az örültek).

Nem kaptam senkit sem ott. Hátha azt gondolja, hogy még mind az öreg urnál vagyok, a találkozást pedig akkorra rendelte, ha apja elalszik.

Jó lesz ha még várok, gondoltam magamba, s óriási léptekkel elkezdtem sétálni a kertben, ismételve szerelmi vallomásaimat, melyeket mondani fogok neki.

Hanem az idő átkozott lassan kezdett telni újból. Nem győztem már biztatni magamat. Hogy egy kis szórakozást keressek magamnak, sorba kezdtem olvasni az alma, körtve s szilvafákat, mikor aztán ebből is kifogytam, nekiesem a veresszőlő-fákra, s ettem szörnyű étvágygyal. Az igaz, hogy helyzetemben ez egy kicsit prózai

mulatság volt; de az öreg ur cseppjei szörnyen megrontották belső részemet.

Léptek tettek figyelmezzé.

Hirtelen fölkeltem, nehogy meglássa Ágnes milyen pusztulást viszek végbe a drága szőlők közt. Öltözetemet rendbe hoztam, s haladtam az ajtó felé.

Nyelvesiné jött velem szembe.

„Jó, hogy itt találom Dezső urat, már néztem vagy kétszer.“

„Hiába, nem tudtam szabadulni az öreg urtól.“ Ágnes kisasszony hol van?

„Előre küldött, hogy nézzem meg itt van-e Dezső ur.“

„A mint láthatja testestől lelkestől.“

„Sietek megmondani neki, mindjárt itt lesz ő is.“

„Bátorság gondolám, s magamban még egyszer végig szavoltam szerelni vallomásaimat.

Milyen dicsőn fog kiütni az első „légyott!“

Azt hittem e perczen, hogy a csillagos ég is az enyém.

Édes abrándaimból Ágnes könnyü léptei ébresztettek fel. A megizletesb pongyola ö tőzetben volt. Soha sem láttam ily szépek őt mint ma este. A mint meglátott, arczát gyöngye pir futá át, gyönyörű kék szemeit szemérmesen süté le.

Üdvözlém, s néhány könnyü bókot mondék mellé. Bizonyosan ügyetlenséget kellett hogy mondjak, mert elmosolyodott. Azután leülünk egy közel lévő gyepadra. Ugy repesett szívem, olyan boldognak éreztem mellette magamat.

„Ön kétségkívül sajátságosnak találja, hogy merészkedtem önt e találkozásra felkérteni, azonban oly okok kénytelenítették rá, melyeket ha elmondok, bizonyosan ki fogna e tettemért me.teni.“

Nagyon messziről kezdő, gondolám magamban.

„Mióta ön nálunk lakik, vehette észre, hogy önt leginkább megkülömböztetem társaitól, arca bizalmat ébresztett bennem, szóval...“

Nem engedtem, hogy tovább beszéljen, hanem térdre esve előtte, ajkaimhoz szoritám parányi kezeckéjét, forró csökjaimmal árasztva el, neki kezdtem vallomásaimhoz, beszéltem összevissza minden, hanem a drága mondókámat, mire a legtöbb hatást építettem, mind egy szóig elfeledtem.

Darabig csak rám hámult, azután elkezdett nevetni, de úgy, hogy egészen ki vett sodromból.

„Az égre Dezső ur, mit csinál ön?“ szolt még mindig nevetve. „Keljen föl, ha atyám megtalálná hallani.“

Már most nekem mindegy volt., akár hallja, akár nem, hanem Agnes nevetését sehogy sem tudtam, hogy mire magyarázzam.

Azt hittem, hogy talán nem elég világosan magyaráztam ki magamat, s újból elkezdtem valómásaimat.

Most még hangosabban kezdett nevetni.

„Üljön ön helyére s figyeljen reám,“ szolt kevés idő múlva hozzám.

Ekkor már sehogysem éreztem jól magam, oda ültem szépen mellé s figyeltem.

„Tehát ön édes Dezső ur, mint mondtam, én önbe helyezem egész bizalmamat, azon meggyőződéssel, hogy nem fog avval visszaélni.“

„O semmi esetre sem, legyen kedves kisasszony nyugodt.“

„Egy titkot akarok önnek mondani...“

„Ah tehát mégsem csalódtam, ön szeret engemet, ezt akarja nekem mondani, ne, ne mondja ön, hisz én tudom, nefelejts szemeiből olvastam ki.“

Majdnem görcsöket kapott a nevetéstől.

„Mondhatom, hogy rosszul tud olvasni a szemekből, ha az enyémről azt olvasá ki, hogy önt szeretem...“

A hetedik mennyországhból estem e perczben alá!

„De hát szabad-e tudnom okát, miért hivattott ide a kisasszony?“

Megmondta, hanem egy csepp köszönet sem volt benne.

Az egész titok abban állt, hogy atyjának közeledő névnapjára csináljak egy kis sonettet, nem fog tenni semmit, ha nem is lesz olyan hosszu, mint a melyet ő hozzá írtam.

O szakadatok rám égnek kapui! Ez volt tehát az a nagy titok, ezért állottam én ki anynyi kint tehát, annyi félelmet!

(folytatjuk.)

Vegyesek.

— Tegnapelőtt estve egy szegény vargamester ember a Szamosban kereste halálát. Nyomasztó életgondok okozták e siralmas véget. Boldogtalan özvegyet s több nevéletlen árvát hagyott hátra.

— Tauffer ezükraszatában két nagy festmény van szemlére kitéve ifjabb Kövárától, melyek a bécsi Belvedere példányai után másoltattak: Leda és egy csatár Salvator Rosától.

— Mig Bécs körül, s onnan Pest felé, s kivált felső Magyarországon a legnagyobb téli viharok dühöngnek, a hóvihar több emberéletet áldozatal vesz, a gőzmozdonyok elakadnak s a posták kimaradnak, Brassóban az alatt a legszebb meleg napok vannak:

ezek ellen mi kolozsváriak sem panaszkodhatunk, de azért a fa bőrzéje állhatatos, megingathatlan, — igen, mert a fakereskedők azzal vigasztalják magukat, hogy a farkss nem eszi meg a telet.

— A pesti casino elhatározta a horvát lapokat hordatni, viszonzásul a zágrábi horvát olvasó-egyletnek, mely magyar lapokat rendelt meg.

— Greguss ur az új színi pályaművek egyik bírálója, lemondott e tisztéről, minthogy ő az egyik pályázó mű szerzőjét tudja kicsoda.

— Fáy András, a magyar irodalom és czedrusa, folytonos buzgalommal működik most is. A nemzeti színház számára Pesten két új vigjátékot nyújtott be, egyiknek czime „A mátrai vadászok.“

— Az Egressi vendégszereplése alkalmával a pesti nemzeti színpadon egy új eredeti dráma is előfordul „A Kendiek“ czim alatt.

— A temesvári színházat Szabótól átvevő Strampfer, a temesváriak előbbi színigazgatója, s így Szabó másfél évi német igazgatói ciklusát bevégezvén, attól örökre búcsút vett. Jót tette.

— A prágai rendek színházától jelenleg havonként 1045 o. é. forint fizettetik nyugdíjban és kegy-pénzben a működni már nem tudó színházi tagoknak. A befolyó pénzekén kívül a prágai színházi nyugdíj pénzalapja 161,773 frt 99 kr. o. értékben. Isten, mikor hozod el az időt, midőn a közönség élvezetért vagyonát, fiatalságát, idejét, testet és lelket fölemésztő működését szívesen feláldozó magyar színész elmondhatja a vidéken is, vagy legalább a vidéki főszínházaknál, hogy van egyebem is, mint egy árva koldusbotom!?

— Majlandban egy látványos szindarabot e czim alatt „A magentai ütközet“ hoztak színi-re, hol a boldogult nagy hős Radetzky is előjön.

Bécsi Bőrze.

Január 11-én. Földteherm. Magyar 72.—75. Temesi 71. Erdélyi 70.—Arany 6.—1. Ezüst 126—25.

Erkeztek.

- ^{13/1} Bárá Kemény István, Tordáról.
Gróf Rhédey Lajos, M.-Vásárhelyről.
Fodor András, cs. k. hivatalnok, M.-Vásárhelyről.
Massa Lajos, bűvész, Szebenből.
Butkovszki Károly, cs. k. hivat., D.-Szt-Mártonból.
Deák Márton, kereskedő, B.-Hunyadról.
Thorma Károly, földbirtokos, Cs.-Keresztúrról.
Mózsa Sándor, földbirt., Árpástóról.
Vallya Ferencz, földbirtokos, Csernekről.
Vallya Dáni, „ „ „ „
Vallya István, „ „ „ „
Thuri Elek, földbirtokos, O.-Gyéresről.

Elutaztak:

- Amilkárné, özvegy, földbirtokosnő, Csernevitára.
Papp László, iskolaigazgató, Szamosújvárra.
Pavel Mihály, lelkész, Szamosújvárra.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: HAVI MIHÁLY.

